

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **H. H.**
zastoupena advokátem JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem
sídlem Benešova 628/12, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. 2173/18/5000-10610-711361

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno předchozí prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 11. 8. 2017, č. j. 3671161/17/3000-11482-709482, jímž byla žalobkyni uložena pokuta podle ust. § 29 odst. 2 písm. b) zákona č. 112/2016 o evidenci tržeb, ve znění pozdějších předpisů ve výši 65 000 Kč za správní

delikty ve smyslu § 29 odst. 1 písm. a), b) a c) téhož zákona, kterých se žalobkyně dopustila tím, že porušila povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně, vystavit účtenku se všemi povinnými údaji tomu, od koho evidovaná tržba plyne, tím, že v okamžiku uskutečnění evidované tržby neodeslala datovou zprávu o níže specifikovaných evidovaných tržbách správci daně, a zároveň nevystavila účtenku se všemi povinnými údaji podle § 20 zákona o evidenci tržeb tomu, od koho evidovaná tržba plyne, když dne 25. 4. 2017 ve 12:15 hodin přijala tržbu ve výši 25 Kč a dne 5. 6. 2017 v 9:23 hodin přijala tržbu ve výši 20 Kč v provozovně Knihy – papír – drogerie na adrese Palackého náměstí 74, 684 01 Slavkov u Brna (dále jen „provozovna“) a dále pak v téže provozovně minimálně ve dnech 25. 4. 2017 a 5. 6. 2017 v čase uskutečnění šetření souvisejících s výše uvedenými tržbami neumístila informační oznámení podle § 25 posledně citovaného zákona. Žalovaný změnil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí pouze tak, že shora citované označení ust. § 29 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) zákona o evidenci tržeb změnil na označení ust. § 29 odst. 2 písm. a), písm. b) a písm. c) tohoto zákona a označení ust. § 29 odst. 2 písm. b) tohoto zákona uvedené shora změnil na označení ust. § 29 odst. 3 písm. a) tohoto zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala, že byl neúplně zjištěn skutkový stav věci, neboť prvostupňový správní orgán neshromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí, ač tyto měl k dispozici, nezařadil je do spisu. V době vydání prvostupňového správního rozhodnutí správní spis vůbec neobsahoval podání žalobkyně, jimiž s úřadem komunikovala a oznamovala problémy se splněním povinností. Není zřejmé, jak mohl prvostupňový správní orgán i žalovaný na námitky žalobkyně reagovat, pokud se s nimi neměl jak seznámit.
3. Žalobkyně dále namítala, že mělo dojít k aplikaci ust. § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, upravující možnost liberace zodpovědnosti za správní delikt. Ačkoliv zákon ukládá povinnost podnikateli mít k dispozici systém pro elektronickou evidenci tržeb, neposkytuje mu prostředky k zajištění této povinnosti. Dodavatel žalobkyni pokladní systém nedodal, což žalobkyně sdělovala finančnímu úřadu ve třech podáních. Nelze proto dovodit, že by se měla žalobkyně snažit vyhýbat plnění povinností; k porušení zákona došlo v důsledku svévole dodavatele pokladního systému.
4. Žalobkyně dále namítala, že v rámci prvostupňového správního rozhodnutí nebylo uvedeno, z jakých důvodů měl správní orgán považovat částku 150 000 Kč za základ pro uložení pokuty. Žalovaný uvedenou vadu nenapravil.
5. Žalobkyně dále namítala, že výše pokuty je zjevně nepřiměřená a že se správní orgány nezabývaly finančními poměry žalobkyně. Správní orgány nehodnotily jako polehčující okolnost skutečnost, že žalobkyně po celou dobu postupovala transparentně, správní orgány informovala pravidelnými přípisy. Při uložení konkrétní výše pokuty nebylo přihlédnuto ani ke skutečnosti, že poskytovatel pokladního systému žalobkyni požadované vybavení nedodal.
6. Žalobkyně dále uváděla, že se žalovaný odmítl blíže zabývat námitkou, že rozhodnutí bylo vydáno podjatými osobami. Řízení tak bylo zatíženo vadou zakládající nezákonnost rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul průběh správního řízení a uvedl, že skutkový stav a právní posouzení jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného odvolacího rozhodnutí, jakož i v celém spisovém materiálu. Žalovaný tedy odkázal na rozhodnutí o odvolání a dále odmítl vznesené žalobní námitky. Uvedl, že správní orgány měly veškeré přípisys žalobkyně v době vydání rozhodnutí k dispozici a tyto podrobně ve svých rozhodnutích hodnotily. Důvody, které žalobkyně uvádí, nemohou svědčit o tom, že by v dané věci mohlo dojít ke zproštění objektivní odpovědnosti žalobkyně za správní delikty. Rozhodnutí o udělení konkrétní výše pokuty vychází ze zjištěných polehčujících a přitěžujících okolností, přičemž pokuta mohla být žalobkyni uložena v případě správních deliktů ve smyslu ust. § 29 odst. 2 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb až do výše 500 000 Kč. Žalobkyně v rámci doplnění odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a priori nenamítala podjatost úředních osob, nýbrž ve své podstatě zpochybňovala zákonnost jejich postupu. Ve věci námitky podjatosti bylo následně žalobkyni zasláno sdělení ze dne 22. 12. 2017 s tím, že k námitce podjatosti se nepřihlíží, jelikož nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Téhož dne správní orgán vydal také rozhodnutí o tom, že podjatost úředních osob nebyla shledána. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah jednání před soudem

8. V rámci jednání před krajským soudem nařízeného na den 19. 12. 2019 setrvali zástupci účastníků na svých dosavadních procesních stanoviscích. S ohledem na charakter sporu spočívající především v právním posouzení věci nenavrhovali, aby soud prováděl ve věci dokazování. Soud proto vycházel při hodnocení věci z obsahu předložených správních spisů vztahujících se k řízení před prvostupňovým správním orgánem i žalovaným. V rámci závěrečného vyjádření k věci zástupce žalobkyně žádal zrušení obou správních rozhodnutí a pro případ, že by soud neshledal důvody pro jejich zrušení, navrhl, aby soud od uložení pokuty upustil nebo ji přiměřeně snížil. Zástupce žalovaného závěrem jednání navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl po provedeném jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Žalobkyně nejprve namítala, že správní orgány neúplně zjistily skutkový stav, neboť obsahem správních spisů nebyly přípisys žalobkyně adresované na Finanční úřad Slavkov u Brna dne 28. 2., 22. 3. a 25. 4. 2017, jimiž oznamovala problémy se splněním povinností vyplývajících pro ni ze zákona o evidenci tržeb.
11. K této námitce uvádí soud následující. Z obsahu správního spisu vedeného prvostupňovým správním orgánem (Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj) vyplývá, že tento obsahuje shora žalobkyní zmiňovaná podání z 28. 2., 22. 3. a 25. 4. 2017 (pořadové číslo listu 35, 36 a 37 – 38 správního spisu), přičemž tyto byly do předmětného spisu podle jeho obsahu vloženy dne 10. 8. 2017. V rámci prvostupňového správního rozhodnutí, jenž bylo

vydáno dne 11. 8. 2017, jsou citovaná podání žalobkyně zmiňovaná a podrobně hodnocena na str. 5 a v rámci žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí pak v odst. [36]. Tato žalobní námitka není důvodná.

12. Žalobkyně dále namítala, že mělo být v dané věci aplikováno ust. § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, upravující možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt, a to s ohledem na skutečnost, že poskytovatel pokladního systému toto zařízení žalobkyni nedodal, o čemž byl správní orgán informován přípisem žalobkyně ze dne 28. 2., 22. 3. a 25. 4. 2017.
13. Podle ust. § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, ve znění účinném pro projednávanou věc (do 30. 6. 2017) platí, že právnická osoba a podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Krajský soud se shoduje s posouzením uvedené námitky, jak byla tato vypořádána prvostupňovým správním orgánem na str. 4 a 5 rozhodnutí o pokutě a v odst. [36] a [38] odvolacího rozhodnutí žalovaného. Žalobkyni poukazovaná podání směřovaná na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Slavkově u Brna obsahují pouze sdělení, že jedna konkrétní tam uvedená společnost měla žalobkyni informovat, že ji mohou být nápomocni v řešení „EET“ až po 15. 3. 2017 (dopis žalobkyně Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 28. 2. 2017), nejdříve po 5. 4. 2017 (dopis žalobkyně Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 22. 3. 2017) a z posledního dopisu žalobkyně správci daně ze dne 25. 4. 2017 vyplývá, že v dopise uvedená společnost měla přestat komunikovat při řešení „EET“, což měly dokládat přiložené emailové zprávy zasílané uvedené firmě A. H. ze dne 12., 22. a 24. 4. 2017.
14. Jak uvedl žalovaný, v poukazovaných částech odvolacího rozhodnutí, žalobkyně měla povinnost evidovat tržby ode dne 1. 3. 2017 s tím, že zákon o evidenci tržeb nabyl účinnosti již dne 1. 9., resp. 1. 12. 2016. Žalobkyně tak měla dostatečný prostor k zajištění pokladního zařízení v předstihu, aby mohla od 1. 3. 2017 být schopna evidovat tržby v souladu se zákonem. K přiložené emailové dokumentaci k poslednímu z podání žalobkyně žalovaný uvedl, že z podkladů dodaných žalobkyní nevyplývá, že by tato měla s osloveným dodavatelem pokladního zařízení uzavřenu smlouvu o dodávce a jedná se o jednostrannou komunikaci žalobkyně, které nic nebránilo v oslovení jiného dodavatele. S tímto hodnocením se Krajský soud v Brně zcela ztotožňuje, přičemž nelze v žádném případě přisvědčit žalobkyni, že by na základě jí předložených podkladů měla ve smyslu ust. § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb prokázat, že tímto vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno po ní požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. S výkladem ust. § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, uvedeným v odst. [36] žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí se Krajský soud v Brně zcela ztotožňuje. Liberační důvod ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o evidenci tržeb by mohl být naplněn typicky v případě neodvratitelné události přicházející zásahem zvenčí, jemuž nemůže poplatník nijak zabránit, ani předejít použitím dostupných opatření. Rovněž se nejedná o situaci, kdy by nebylo možno objektivně na straně daňového poplatníka vyšší úsilí vyžadovat, neboť nešlo o náhlé, nepředvídatelné a nevyhnutelné okolnosti, jenž by mu zabránily uloženou povinnost splnit. Pokud nebyl žalobkyní zvolený dodavatel schopen potřebné zařízení opatřit, nebránilo žalobkyni nic v tom oslovit jiného dodavatele. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

15. Žalobkyně dále namítala, že měla být nedostatečně odůvodněna skutečnost, proč výše sankce vycházela z částky 150 000 Kč, jak je uvedeno v rámci prvostupňového správního rozhodnutí. K této námitce uvádí soud následující. Žalobkyni mohla být ve smyslu ust. § 29 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, ve znění účinném pro projednávanou věc, uložena pokuta do maximální výše 500 000 Kč v případě deliktu spočívajícího v porušení povinnosti zaslat datovou zprávou údaje o vedené tržbě správci daně a vystavit účtenku od toho, od koho evidovaná tržba plyne. Za spáchání správního deliktu spočívajícího v porušení povinnosti umístit informační oznámení, pak mohla být uložena pokuta ve smyslu ust. § 29 odst. 3 posledně citovaného zákona, do výše 50 000 Kč. V rámci prvostupňového správního rozhodnutí je po konstatování možnosti uložení pokuty až do výše 500 000 Kč ve smyslu shora citovaných ustanovení uvedeno, že správní orgán na základě zjištěných skutečností zvažoval výši pokuty do maximální výše 150 000 Kč. Uvedený text je podle názoru soudu přitom třeba chápat tak, že jde o určitou pomůcku zmíněnou prvostupňovým správním orgánem ve smyslu zvažování konkrétní výše udělené pokuty. Podstatné pro úvahu správního orgánu je však především zákonné rozmezí možnosti udělení pokuty, přičemž jak je shora uvedeno, u správních deliktů nejprísněji trestných mohla být zvažována pokuta do výše 500 000 Kč. Uvedené rozmezí (s maximální výší do 500 000 Kč) zvažoval při svém posuzování výše uložené pokuty v rámci žalobou napadeného rozhodnutí i žalovaný v odst. [44] a [45] odvolacího rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se pak při hodnocení konkrétní výše uložené pokuty zabývaly zjištěnými přítěžujícími a polehčujícími okolnostmi. Samotná skutečnost, že prvostupňovým správním orgánem zmíněná částka 150 000 Kč není blíže odůvodněna, nemůže sama o sobě (a z pohledu nyní řešené žalobní námitky) znamenat nepřezkoumatelnost rozhodnutí o pokutě, jenž by založila jeho nezákonnost i s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek. Uvedená žalobní námitka není důvodná.
16. Žalobkyně dále namítala, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená s ohledem na skutečnost, že se správní orgány nezabývaly jejími finančními poměry a dále s ohledem na to, že zákon stanoví vrchní hranici pro uložení pokuty na částku 500 000 Kč, přičemž je zřejmé, že tato horní hranice má být využívána u závažných porušení zákona a u subjektu s výrazně vyšším obratem, než je obrat žalobkyně. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Žalovaný při úvaze o přiměřenosti výše udělené pokuty ve vztahu k finančním poměrům žalobkyně dovodil, že uložená pokuta nemůže být pro žalobkyni likvidační s ohledem na výpis denních tržeb z daňového portálu evidence tržeb, ve kterém jsou zaznamenány tržby ode dne 22. 9. 2017 (kdy žalobkyně začala tržby evidovat) do 30. 10. 2017 v součtu 1 292 674 Kč. Úvaha je v tomto směru dostatečná, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nenamítala, že by pro ni udělená pokuta znamenala výrazný finanční postih, pouze v obecné rovině poukazovala na skutečnost, že náleží do kategorie menších podnikatelů. Ke konkrétní výši zvolené pokuty krajský soud uvádí, že v případě žalobkyně došlo ke spáchání celkem tří samostatných správních deliktů, za něž byla pokuta uložena. Soud nenaznal, že by uložená pokuta měla být nepřiměřená v tom směru, že by způsobovala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a soud ani nedospěl k závěru, že by zde byl prostor pro moderaci pokuty, jak žalobkyně v rámci žaloby požadovala, a to z následujících důvodů.
17. Podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj

nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazování v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce pouze v případech, že by sankce pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V nyní projednávané věci je nutno zohlednit, že pokuta byla udělena ve výši cca 13 % z horní hranice sazby vztahující se ke správním deliktům, u nichž je možno stanovit pokutu až do výše 500 000 Kč. Přitěžující okolností v dané věci byla skutečnost, že došlo ke spáchání celkem tří samostatných správních deliktů. Za uvedené situace je nutno uloženou pokutu vnímat jako takovou, která byla vyměřena při dolní hranici zákonné sazby. Krajský soud poté, co se ztotožnil se závěry žalovaného, nenašel žádné okolnosti, které by odůvodňovaly jak vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nepřiměřenosti uložené sankce, tak zde nebyly ani shledány důvody, které by vedly k úvaze ke zjevně nepřiměřené výši uložené pokuty.

18. Soud v této souvislosti odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 7 Afs 230/2019 – 34, jenž ke kasační stížnosti tamějšího žalobce řešil věc, v jejímž rámci byla podnikající fyzická osoba uznána vinnou ze spáchání přestupků na úseku evidence tržeb, spočívající v jednorázovém porušení povinnosti neodeslání údaje o jedné evidované tržbě datovou zprávou správci daně a nevystavení nejpozději při uskutečnění evidované tržby účtenky tomu, od koho byla tržba získána. V uvedené věci šlo o spáchání dvou správních deliktů, přičemž nešlo o skutečnost, že by podnikající fyzické osobě chyběl příslušný pokladní systém schopný plnit požadavky zákona o evidenci tržeb, ale šlo pouze o porušení povinnosti zadat tržbu do pokladního systému a vydat účtenku. V citované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že moderace správními orgány uložené pokuty ve výši 6 500 Kč na částku 1 000 Kč není možná. S ohledem na skutkové okolnosti nyní projednávané věci (jde zejména o okolnost dlouhodobého neplnění evidenční povinnosti žalobkyní podle zákona o evidenci tržeb při úplné absenci příslušného pokladního systému) zdejší soud nepřisvědčuje žalobkyni v námitce nepřiměřenosti výše udělené pokuty, ani v návrhu na její moderaci.
19. Žalobkyně dále namítala, že v projednávané věci svědčí žalobkyni polehčující okolnosti, které nebyly správními orgány takto hodnoceny. Konkrétně se jedná o skutečnost, že žalobkyně po celou dobu měla postupovat transparentně, nesnažila se před finančním úřadem žádné skutečnosti skrývat a o průběhu zajišťování povinností jej informovala pravidelnými přípisy. Další skutečnosti podle názoru žalobkyně, jež svědčí v její prospěch, je to, že dodavatel neměl pokladní systém žalobkyni dodat. K těmto námitkám uvádí soud následující. V případ shora již uváděných přípisů žalobkyně směřujících na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Slavkově u Brna (ze dne 28. 2., 22. 3. a 25. 4. 2017) nelze dovodit, že by mělo jít o oznámení přestupku/deliktu. Obsahem těchto přípisů je oznámení o údajné nemožnosti splnit evidenční povinnost z důvodu nejprve tvrzené nemožnosti nápomoci jedné konkrétní firmy v řešení evidence tržeb až po termínu 15. 3., resp. 5. 4. 2017 a ve druhém případě z důvodu tvrzeného ukončení komunikace mezi žalobkyní (jejím zástupcem) a jedním dodavatelem zařízení. Žalobkyně v těchto přípisech vždy uvedla, že takové oznámení je činěno s odkazem na ust. § 30 dost. 3 zákona o evidenci tržeb, podle něhož platí (jak již bylo shora uvedeno), že právnická

osoba a podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. V uvedených přípisech tvrzené skutečnosti žalobkyně řádným způsobem ani nedoložila, přičemž hodnocení přiloženého souhrnu jednostranné komunikace A. H. s citovanou firmou je uvedeno v odst. [38] žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Obdobné pak platí o tvrzení žalobkyně, že jí oslovený dodavatel potřebný pokladní systém nedodal, což má být podle jejího názoru polehčující okolností nezohledněnou správními orgány. Jak bylo též shora uvedeno, z žalobkyní poskytnutých podkladů nevyplývá, že by využila např. možnost oslovit jakéhokoli jiného dodavatele. Žalobkyni nyní uváděné skutečnosti proto správně nebyly hodnoceny jako polehčující okolnosti.

20. Žalobkyni by neprospívala ani právní úprava podle pozdějšího znění zákona o evidenci tržeb, neboť v případě předmětných správních deliktů (později přestupků) bylo zachováno rozpětí pokut. Pokud jde o případnou aplikaci zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, rovněž tato úprava by nebyla pro žalobkyni příznivější, a to především z toho důvodu, že podle ust. § 41 odst. 2 tohoto zákona platí, že jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, může správní orgán uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávány přestupky. Možnost vyvinění žalobkyně je pak stejná jak v případě aplikace ust. § 30 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, ve znění do 30. 6. 2017, tak v případě aplikace ust. § 23 odst. 1 a § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
21. Žalobkyně na závěr namítala, že se žalovaný odmítl blíže zabývat její námitkou, že rozhodnutí bylo podáno podjatými osobami s tím, že pouze odkázal, že o námitkách bude vedeno zvláštní řízení. Ani tato námitka není důvodná. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobkyně vznesla námitku podjatosti úředních osob v doplněních jejího odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 24. 10. 2017 a ze dne 14. 11. 2017. V těchto podáních žalobkyně mj. uvedla, že podle jejího názoru lze v průběhu řízení seznat podjatost rozhodujících úředních osob vůči ní a lze mít důvodné pochybnosti o jejich nezájatosti a nestrannosti. Podjatost rozhodujících úředních osob žalobkyně shledala zejména ve skutečnosti, že na její podněty ze dne 28. 2., 22. 3. a 25. 4. 2017 nebylo nikdy reagováno, dále v tom, že žalobkyně nebyla informována o tom, jak byla uzavřena kontrola pracovníků finančního úřadu v provozovně žalobkyně dne 25. 4. 2017 a dále ve skutečnosti, že doručení rozhodnutí o udělení pokuty, stejně jako rozhodnutí o uzavření provozoven žalobkyně, mělo být načasováno tak, aby žalobkyni způsobilo co největší ekonomické i společenské ztráty. Žalobkyně označila čtyři konkrétní úřední osoby a dále doplnila, že byla společensky vážně poškozena, neboť případ byl medializován a do půl hodiny od uzavření prodejny byla o této skutečnosti informována veřejnost celé České republiky, přičemž žalobkyně má za to, že informace médiím musely dodat některé z žalobkyní označených úředních osob. Další skutečnost opravňující podle žalobkyně úvahy o podjatosti úředních osob bylo uzavření jedné z jejich provozoven bez oprávněného důvodu.
22. K této námitce uvádí soud následující. V rámci žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí žalovaný v odst. [35] sdělil, že v souvislosti s námitkou žalobkyně je vedeno samostatné řízení, o jehož výsledku bude informována. Žalovaný doplnil, že vyjádřením žalobkyně nelze obhajovat její porušení povinnosti vyplývající ze zákona o evidenci tržeb. Z obsahu

správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla sdělením Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 22. 12. 2017, č. j. 4898661/17/3000-00061-711665 informována, že k námitce podjatosti nebude v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu přihlíženo, neboť nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Správní orgán uvedl, že žalobkyně dovozuje podjatost z jednání úředních osob, k němuž mělo dojít v srpnu 2017, přičemž námitka byla uplatněna nejprve až v podání ze dne 24. 10. 2017. Dále jsou ve správním spise založena jednotlivá rozhodnutí, vydaná Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj dne 22. 12. 2017 o tom, že žalobkyní označené úřední osoby nejsou vyloučeny z žádného řízení či jiného postupu při správě daní u ní prováděného. Uvedeným postupem žalovaný neporušil svoji zákonnou povinnost, jak je namítáno v posledním žalobním bodu. Žalobkyní tvrzené skutečnosti byly hodnoceny v rámci jednotlivých rozhodnutí o vyloučení úředních osob. Žalobkyně nadto v žalobě samostatně nenamítala skutečnosti tvrzené v jejích podáních ze dne 24. 10. a 14. 11. 2017 (důvody pro údajnou podjatost). Ani tato žalobní námitka není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Na základě shora uvedených skutečností a úvah shledal soud žalobu nedůvodnou, proto ji postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 12. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu